

Chương 2

Triệu Lập Đông hừ một tiếng, nhanh chóng mang vài dụng cụ làm bánh trong nhà kho chuyển ra, lập tức trong phòng liền bốc hơi nghi ngút.

“Đông Đông!”

Một thiếu nữ tóc tết hai bím, hai gò má phiem hồng tinh nghịch chạy tới, thấy nàng tay chân bận bịu trên lòng hấp thì liền tiến lên hỗ trợ.

Nàng hì hì cười, “Bá bá bọn họ đã ra cửa rồi à?”

Vừa thấy bày bố thế này trong lòng Phương Xảo Nhi liền hiểu rõ. Đây không khác gì trong núi không hổ, khi liền xưng vương¹ mà!

“Ha ha! Bọn họ không ra ngoài rồi thì sao ta có thể làm ăn buôn bán của mình được.”

“Ô? Cái buôn bán này của ngươi lỗ vốn nhưng vẫn muốn tiếp tục sao?”

Không phải nàng muốn hắt cho tý muối của mình một gáo nước lạnh, mà bản thân vẫn nên tự mình hiểu ra chứ!

Nếu biết bản thân không có sở trường về cái này thì sớm buông bỏ mới là đạo lý.

Nếu không cũng chỉ tiện nghi cho mấy khất cái trong vòng hai trăm dặm xung quanh đây thôi.

“Phi phi phi, vừa mở cửa tiệm mà đã đến mắng ta xui xẻo rồi.”

Hừ, chờ coi, một ngày nào đó tiệm của nàng sẽ đầy người xếp hàng cầm bạc tranh nhau tới mua bánh nhà nàng thôi.

“Ha ha, là tý muối nên mới nói lời thật lòng với nhanh, không phải mắng xui. Đúng rồi, Xuân tý tý đâu rồi?”

“Đi Hạnh Hoa Lâu rồi! Tại sao ngươi lại hỏi Xuân tý tý? Ca ca ta đầu óc có vấn đề, ngươi cũng điên theo à.”

“À ừm, sao ngươi lại nói như vậy, Xuân tý tý được công nhận là đệ nhất mỹ nhân trong trấn, ngươi đã quên hẳn là người giữ danh hiệu Bình Mỹ liên tiếp bảy năm liền à.”

Bình Mỹ là danh xưng rất có uy tín ở trong trấn, người nhà có đất muốn làm chút chuyện chơi vui, bọn họ nhằm chán đến nỗi còn tạo ra danh sách phân bậc cho nữ nhân trong trấn.

Mà Triệu Xuân lại có mỹ mạo khuynh đảo, tất cả phong tình, giọng nói lười biếng, lại từ Hạnh Hoa Lâu học được kỹ năng tán tỉnh, khiến cho hán bảy năm liên tiếp đều đứng hạng đầu.

“Nam nhân trong trấn?” Triệu Lập Đông hừ một tiếng bầy tỏ sự khinh bỉ của nàng, “Đều vô cùng nhàm chán.”

Biết rõ ràng ca ca là nam nhân lại vẫn náo nhiệt theo đuổi, đây không phải nhàm chán thì là cái gì?

“Muội chỉ nói được như vậy thôi! Mỗi người đều dùng ánh mắt thuần túy để thưởng thức cái đẹp đến ngắm Xuân tử tử, như vậy rất tốt mà.”

Tại Hợp Hoan trấn, vẻ đẹp của Xuân tử tử mê hoặc được tất cả mọi người, cái này đơn thuần chỉ là tán thưởng đối cùng sự nhiệt tình tha thiết với sắc đẹp nhưng cũng không phải điều người bình thường có thể lý giải được.

Nàng không tin Đông Đông lại không biết, cuối cùng người bảo vệ Xuân tử tử nhất vẫn là nàng đâu.

Triệu Lập Đông đầu đầu nói: “Đúng vậy, chính bởi vì việc này cho nên Xuân càng cảm thấy bản thân là một nữ nhân xinh đẹp hoàn mỹ.”

Nàng thật sự lo lắng ngày nào đó hán âm ỉ muốn sinh em bé thì nên làm thế nào đây?

“Đó có cái gì liên quan đâu! Xuân tử tử vốn là nữ nhân hoàn mỹ mà.” Phương Xảo Nhi cười nói: “Đến cả ông chủ mới của ta cũng nghe nói đến.”

“Ông chủ mới?” Triệu Lập Đông nghi hoặc nhưn mày “Tây Thi rau cải đổi việc làm à?”

“Rốt cuộc ta cũng không thể ở mãi trên sông mở miệng hô giá cùng mấy đại thẩm kia được!” Phương Xảo Nhi cười nói: “Dù sao nhà họ Vương kia đúng lúc muốn dùng người, thù lao lại không kém, ta liền đi thôi.”

Sau khi hai người khiến người khác để ý kia tiến vào nhà Vương gia, dưới thuyền có rất nhiều nam nhân cao lớn, chuyển vào rất nhiều thùng lớn, sau đó còn dán trước cửa lớn giấy đỏ muốn thuê người.

Đương nhiên ngay lập tức đã có một số lượng lớn người đến xin làm, nhưng thực ra người tò mò muốn đến tìm hiểu là chiếm đa số.

“Nhà họ Vương? Người nói cách vách kia định xây nhà nuôi muỗi à?”

Triệu Lập Đông nghĩ đến hai tên rầm thú đáng ghét sáng hôm qua mà theo bản năng nhăn mặt.

“Đúng vậy, nhưng ông chủ mới không phải người Vương gia. Vốn mọi người đoán nhà họ Vương áo gấm trở về nhưng ta nghe được là không phải như

vậy.” Phương Xảo Nhi chỉ vào chân mình tiếp tục nói: “Hình như chỉ là bạn của nhà họ Vương, chân bị thương nên đến đây dưỡng bệnh thôi.”

Nghĩ đến xung đột ngày hôm qua, Triệu Lập Đông cười lạnh một tiếng “Xúng đáng, báo ứng. Nhưng người nói đó là bạn Vương gia, vậy người Vương gia...”

Nàng không nói hết, chỉ dùng ánh mắt ám muội nhìn Phương Xảo Nhi cười.

“Đúng rồi đúng rồi, hôm qua nương ta còn nói chuyện, tự dưng đưa con duy nhất nhà họ Vương có gia sản được để lại không thừa kế mà chạy vào cung làm thái giám, hì hì, thật sự kì lạ mà.”

“Ta cũng nghe cũng nghe phụ thân ta nói đến.” Phụ thân già lo lắng ca ca sẽ giống con một nhà Vương gia mà có suy nghĩ đó trong lòng.

Nghe nói hẳn làm thái giám cũng vô cùng oai phong, còn đưa cả nhà vào kinh thành hưởng phúc, nhưng cái loại phúc phận này nàng ngược lại không muốn hưởng thụ chút nào.

“Đúng vậy nha, mẹ ta vốn không cho ta đến nhà họ Vương làm phụ giúp trong nhà bếp, nói là hầu hạ hai người nam nhân không tốt.”

Triệu Lập Đông nghĩ đến ánh mắt hai tên bọn họ nhìn ca ca liền lập tức gạt đầu đồng ý: “Nương người nói rất đúng, không đi vẫn tốt hơn.”

“”Làm sao có thể có chuyện gì chứ?” Phương Xảo Nhi cười tít mắt ghé vào tai nàng nói, “Vương bác gái nói là, hai người kia khẳng định là công công từ trong cung ra, không sai đi đâu được.”

Nếu là công công, vậy từ đầu đã không tính là nam nhân, đương nhiên không thể gọi là có gì nguy hiểm cả.

Lúc này Triệu Lập Đông mới bừng tỉnh đại ngộ, “Khó trách ta cảm thấy hai người đó là lạ.”

“Đúng vậy đúng vậy, môi hồng răng trắng không râu, không phải thái giám mới là có quý, mà nếu là bạn của nhi tử nhà họ Vương, vậy chín phần mười không khác gì hẳn.” Phương Xảo Nhi chắc chắn nói.

“”Ta nói lạ không phải có ý đó.” Nàng mới mặc kệ dáng dấp hai người kia thế nào, hơn nữa hôm qua nàng bận cãi nhau nên cũng không để ý.

Thì ra là hai tên thái giám, xem ra trực giác thật không sai, một cường một nhược.

Nhất là cái tên nhảy ra bắt nạt kẻ yếu kia, rõ ràng đang lấy lòng cường giả ngồi ở ghế tựa lại còn nôn nóng bảo vệ hẳn, dáng vẻ như người bảo vệ.

Giống như là thê tử đang bảo vệ lão công vậy!

Mà còn đáng sợ hơn là bọn họ còn có thể bị sắc đẹp mê hoặc đến như vậy chứ?

Xem ra dù có tính đúng sai gì đó thì nam nhân vẫn thủy chung là nam nhân mà thôi!

Phuong Xảo Nhi nghiêng đầu nhìn nàng “Đông Đông, ngươi làm sao vậy?”

“Cái gì ta làm sao cơ?”

“Chính là vẻ mặt đấy.” Nàng chỉ mặt nàng, cười hề hề nói.

Triệu Lập Đông sừng sốt, “Vẻ mặt gì cơ chứ?”

“Chính là vẻ mặt khinh thường đấy! Ngươi thực sự nên lấy gương nhìn một cái đi.”

Xem ra Đông Đông thực sự không thích ông chủ hào phóng mới của nàng rồi.

“Ta còn lâu mới như vậy.” Triệu Lập Đông cười đẩy vai nàng, “Trái lại trên mặt ngươi tràn ngập vẻ a dua nịnh hót đấy.”

“Ngươi nếu được vào cửa nhà Vương gia, được thấy đồ vật nhà bọn họ, theo ta ngươi sẽ lộ ra cái vẻ mặt đó không sai biệt lắm đâu.”

Tất cả đều là những thứ nàng chưa bao giờ được thấy qua, hơn nữa còn vừa nhìn đã biết vô cùng cao quý.

Bọn họ chỉ có hai người thế nhưng có thể mạnh tay chi tiền thuê nha hoàn, gã sai vặt, đầu bếp nữ, cả tổng quản để giám sát, hộ viện nữa, tóm lại là cái gì cũng không thiếu.

Không chỉ mình nàng nghĩ như vậy, dường như tất cả người làm thuê đều choáng ngợp nghĩ vậy: Người trong cung ra ngoài, quả nhiên là khác biệt!

“Ta mới không thiếu mấy đồng tiền kia nhá.”

“Là sao?” Phuong Xảo Nhi nhìn nàng không quá lạc quan, quan sát cửa tiệm, vờ vờ vai nàng nói, “Ba ngày, ngươi liền chóng đỡ không nổi được nữa rồi.”

Ngoại trừ mấy khát cái chỉ cầu no bụng không so đo thì theo nàng biết, Triệu Lập Đông chưa bao giờ thành công bán đi món bánh của mình.

“Nhưng không sao cả, chỉ cần ngươi mở miệng, ta có thể giới thiệu ngươi cùng ta đi làm nha.”

“Phương Xảo Nhi, người mang miệng quạ đen của người lẫn ra ngoài cho ta!” Lần này Triệu Lập Đông đã phát hỏa.

Nhưng nàng cũng biết Xảo Nhi nói đích thực là sự thật, số tiền nàng dành dụm còn có thể bán bánh miến phí đến bao giờ?

Thấy nàng tức giận, Phương Xảo Nhi một chút cũng không để ý, còn cười hì hì “Ta đây liền mang theo miệng quạ đen của mình đến cách vách kiếm thật nhiều tiền nha.”

Nàng nhẹ nhàng đi ra ngoài, còn quay đầu nói: “Đúng rồi, tiền lương cách vách là mỗi ngày 50 đồng, mà sau khi ông chủ dùng xong cơm tối thì mọi người có thể về nhà nghỉ ngơi cơ. Mọi người ai cũng nói chưa từng được làm nô tài mà tự do vui vẻ như vậy, người có lẽ nên suy nghĩ một chút đi.”

Triệu Lập Đông đáp lại là một bao bột mì được ném qua.

Nàng mới không buông tha ước mơ của mình, còn lâu!

Khuê phòng của Triệu Lập Đông đằng sau có một căn phòng nhỏ, miến cưỡng có thể coi như phòng làm việc của nàng.

Nàng ở trong này nghiên cứu sáng tạo ra các loại bánh ngọt, tốn không ít thời gian.

Lần này món bánh mới tên là “Ngọc Châu Bảo Nguyệt bánh”, đang được ra lò dưới sự xúc động không ít của nàng.

Nàng chân thành hi vọng nó có thể thành công năm giữ được cái miệng kén ăn của người dân trấn Hợp Hoan.

Nhưng đang lúc nàng bận xúc động thì đột nhiên một hồi tiếng chuông liên tiếp truyền đến.

Có người đang nắm lấy dây chuông báo có khách đến, còn liêu mạng rung chuông.

“Khách nhân đến cửa, thật tốt quá!”

Nàng vui vẻ lao ra, cũng không nhìn lại mái tóc dính đầy bột mì của mình, trên tay cùng trên y phục đều là vết trắng xóa, trên tạp dề bởi vì tiếp xúc gần bếp lửa quá nên có vài vết cháy xém.

“Có người hay không vậy? Không làm ăn buôn bán sao?” Phong Diệc Nhiên vừa rung chuông mở mở to họng kêu.

Mà Trình Mặc thì chỉ bịt tai lại, “Đệ đến chỗ khác rông không được à?”

Cố ý ghé vào lỗ tai hấn hô, nhất định có cố ý muốn kêu thật to cho hấn điếc đi.

Muốn tiêu diệt tình địch thì cũng đừng đê tiện như vậy!

Triệu Lập Đông đẩy ra một đồng lòng hấp, hộp bánh còn chưa được sắp xếp, vốn gương mặt tươi cười nghênh đón người của nàng vừa nhìn thấy hai người bọn hắn liền lập tức đổi thành tức giận “Thì ra là các ngươi, đến đây làm gì?”

Có phải vẫn còn ghi hận chuyện ngày hôm qua nên đặc biệt chạy đến kêu nàng xin lỗi không?

Trình Mặc không hờn giận chút nào “Hung dữ như vậy làm gì?”

Mặt bánh bao này nóng nảy gì chứ? Lạnh chanh nhảy xổ ra từ chỗ nào, ban đầu vốn đáng vẻ vô cùng hứng khởi, vừa nhìn thấy bọn họ thì sắc mặt liền trở nên khó coi hơn cả cả quả phụ có nhi tử chết.

Cái gọi là yêu ai yêu cả đường đi, nếu muốn đến gần tỷ tỷ nhà người ta thì không thể quá hung dữ mới muội muội, cho nên Phong Diệc Nhiên liền chen vào cười nói “Cô nương, chúng ta là tới xin lỗi, hôm qua đã dọa đến ngươi, thực không tiện.”

“Cái gì dọa đến nàng ta chứ?” Trình Mặc thành thật không hề khách khí nói: “Là nàng ta hất vào ta đấy!”

Cũng không biết nàng hất xuống là nước gì nữa, nếu là nước rửa mặt của mỹ nhân thì cho dù hất có khó chịu không sẽ không quá tức giận.

Nhưng nếu là nước rửa chân của mặt bánh bao, vậy thì chắc chắn khác biệt rất lớn rồi.

Triệu Lập Đông trừng mắt nhìn hắn, “Nếu ngươi muốn ta nhận lỗi, không có khả năng.”

Muốn xem sự khinh bỉ của nàng cũng dễ dàng thôi, nàng có thể tặng thêm đấy.

“Được, hai người các ngươi đều đúng hết.” Phong Diệc Nhiên cũng không muốn đắc tội Trình Mặc, vừa nói vừa ngó đầu vào bên trong, mong ngóng có thể nhìn thấy mỹ nhân, “Tỷ tỷ ngươi không ở nhà à?”

“Này!” Trình Mặc vươn tay nhéo eo hắn, “Tự tôn của đệ đâu rồi?”

Mỹ nhân đương nhiên là muốn được gặp, nhưng tôn nghiêm cũng không thể không có được!

Bánh bao này khá hung dữ, vừa mở miệng đã toàn lời không hay, dù cho tỷ tỷ nàng đẹp đến nổi trời cũng phải sập thì hắn cũng không muốn dùng gương mặt tươi cười nói chuyện với nàng đâu.

Hừ, coi như tỷ tỷ nàng vận mệnh không tốt, có một muội muội như mụ la sát giữ lại, khiến nàng mất đi sự để ý của hắn.

“Tự tôn của đệ?” Phong Diệc Nhiên vui vẻ cười ha ha “Đề ở kinh thành không mang đến.”

Trình Mặc nhìn không được cay nghiệt mắng hắn một câu “Ta xem cái đuôi² của đệ cũng ở kinh thành luôn rồi.”

Tỷ tỷ?!

Triệu Lập Đông nghi hoặc một hồi rồi lập tức sáng tỏ, nhìn không được cười lớn “Tỷ tỷ? Các người thực ra là tới tìm tỷ tỷ ta à? Ha ha, hi hi, thật buồn cười!”

Nàng cười đến đau bụng, đến eo cũng cong lại, không cả đứng thẳng được!

Ngày hôm qua lại còn dám mắng nàng mất mù, rốt cuộc là ai mới mù đây? Hai tên thái giám chết bầm này, thật sự lại vị mỹ mạo của ca ca làm cho mê muội nha!

“Các người... Ha ha, ha ha, tìm tỷ tỷ ta, tỷ tỷ, ha ha, có chuyện gì thế?”

Nàng cười đến nghiêng trước ngửa sau, khoa trương đến nỗi khiến Phong Diệc Nhiên khó hiểu “Có gì buồn cười chứ, không thể tìm tỷ tỷ người mua trà sao?”

Hắn sớm đã nghe rõ ràng nơi này là tiệm trà, cách để tiếp cận mỹ nhân đơn giản nhất là mua vài thứ chỗ nàng, thuận tiện bồi dưỡng tình cảm.

“Có gì buồn cười chứ.”

Nhìn nàng cười đến vui vẻ như thế còn lộ ra hàm răng trắng tinh, tức giận của Trình Mặc liền dâng lên.

Chỉ là một khối bánh bao nhân nhỏ, dựa vào cái gì có được hàng răng đều đẹp như vậy, hừ! Còn có đôi môi có chút đầy nhưng cười lên lại duyên dáng cũng khiến hắn nhú mày, đây không phải điều nên được phát hiện trên người điên.

“Phụt!

Phong Diệc Nhiên thật sự không hiểu, vì sao mỗi chuyện đi mua trà cũng khiến cho nàng đáp lại là điệu cười chảy cả nước mắt, cách giải thích hợp lý duy nhất là gặp phải người điên rồi.

Hắn hoàn toàn không có cách nào nói chuyện với nàng, bởi vì nàng vừa cười vừa nói mà không cả thành một câu hoàn chỉnh.

Nhìn nàng cười đến nghiêng trước ngửa sau, hắn thật sự rất muốn kêu nàng đừng cười nữa, không may là trong khoảng thời gian ngắn hắn không thể nghĩ ra cách kêu nàng ngậm miệng.

“Ha ha cười chết ta! Ta không thể, không thể! Phụt, ha ha ha ha...” Trình Mặc hé miệng cũng cười giống nàng, nhưng cũng chỉ có tiếng cười còn khuôn mặt lại giống như tượng điêu khắc, chút ý cười cũng không có.

Được một lúc, rốt cuộc Triệu Lập Đông bị nụ cười khủng bố của hắn khiến cho cười không nổi, “Người làm gì vậy, làm ta sợ đấy?”

Người què này có bệnh à, làm gì phải cười cùng nàng mà gương mặt lại tối sầm cứng ngắc không khác tảng đá là bao.

Nếu nửa đêm mà thấy chắc chắn sẽ dọa nàng tưởng gặp phải quỷ luôn rồi.

“**T**a thấy người cười rất vui vẻ, liền cười theo mấy tiếng thôi. Tại sao người lại không cười rồi?”

“Thích cười thì nhà người cười đi, bệnh thần kinh, đừng cản trở việc buôn bán của ta.” Hai tay nàng chống nạng đuổi người “Đi nhanh, nhà ta không bán trà”

Trình Mặc rất nhanh nhìn bốn phía, “Có thể nhìn ra được.”

Đại khái là tin tức có nhầm lẫn, cách vách không mở bán trà.

Phong Diệc Nhiên vì mỹ nữ mà đánh đổi cả tôn nghiêm, cười nói: “VẬY các người nơi này bán gì?”

“Hỏi đông hỏi tây là muốn mua thật không?” Triệu Lập Đông khẽ hừ, tay chỉ ra ngoài “Ra ngoài nhìn cho kỹ rồi hẵng quay vào!”

Chính là chuyện này mới làm người khác tức giận. Từ đầu vốn không biết rõ ràng chỗ này bán gì mà chỉ muốn thấy được nhan sắc ca ca, ý không ở trong lời khiến người ta tức giận.

Nhất là tên què kia, rõ ràng ngồi trong cái ghế kỳ lạ thấp hơn người ta một đoạn mà lại kiêu ngạo, một bộ hãnh là lớn nhất, kiêu căng như hãnh có thể giẫm cả thế giới dưới chân khiến nàng nhìn mà khó chịu.

Phong Diệc Nhiên vội vàng chạy ra nhìn, vừa thấy liền gãi đầu chạy về: “Thì ra là tiệm bánh ngọt! Thực ngượng ngùng, nghĩ nhầm rồi, bỏ qua nhé, dù sao chúng ta cũng mới đến thôi.”

“Người làm gì mà phải xin lỗi nàng?” Trình Mặc trừng nàng một cái, tiếp tục nói: “Ta nhìn loại tiệm như này cũng biết không ra cái gì tốt rồi, không cần sợ đắc tội nàng.”

“Người thả rắm xong chưa?” Nàng hung hăng trừng mắt nhìn hắn, “Nếu như thả xong rồi thì đi đi.”

Trình Mặc ha ha cười “Thả xong rồi thì cũng nên đi. Về sau ta nếu muốn thả rắm thì sẽ nhớ hạ cổ đến cửa.”

“Người!” Nàng bị hắn làm cho tức giận đến hai mắt phun lửa.

Nhìn mặt nàng đỏ bừng lên, tức giận đến không nói thành lời thì tâm tình Trình Mặc liền trở nên tốt hơn. Chính là phải phun lửa như vậy mới giống bánh bao nóng mới ra lò chứ!

“A Nhiên, đi thôi, tạm thời ta không có rắm muốn thả, đợi bao giờ có lại đến.”

Phong Diệc Nhiên có chút thất vọng đưa hấn đến cửa, lại quay đầu hỏi nàng “Tỷ tỷ người thật sự không có ở...”

Hấn còn chưa nói xong, nắm mì vắt ướt trực tiếp phi đến hấn, hấn vội vàng tránh ra, kết quả phía sau Trình Mặc không chạy thoát được mà dính chường.

“Phong, Diệc, Nhiên!”

Trình Mặc phát ra tiếng rống kinh thiên động địa, nắm chặt nắm đấm, trong mắt như muốn phun lửa.

Hấn lại thế nữa, lại chỉ lo cho an nguy bản thân mà bỏ qua hấn không thèm để ý.

Hấn bắt đầu hỏi hặn rồi, quyết định để Phong Diệc Nhiên đi theo có phải sai rồi hay không.

“Ngoài ý muốn, đây là ngoài ý muốn.” Phong Diệc Nhiên cố gắng giải thích, lại phát hiện khả năng tha thứ của Trình Mặc không cao cho lắm.

Lần này đổi lại là Triệu Lập Đông vui vẻ, khi Trình Mặc quay đầu trừng nàng thì nàng liền sung sướng giả mặt quỷ.

Nàng vỗ vỗ chân mình “Không còn cách nào, ai bảo người chạy không thoát, ha ha.”

Trình Mặc đột nhiên hít một hơi thật sâu.

Nàng dám cười nhạo hấn! Khỏi bánh bao này, nàng cho rằng chỉ có chân đứt mới không chạy thoát thôi sao?

Được được, hấn nhất định sẽ cho nàng biết, cái gì là tứ chi đều đủ mà không thể động đậy, hoàn cảnh không còn đường chạy thoát.

Cực kỳ rõ ràng, giờ phút này trong đầu Trình Mặc chỉ tràn ngập lửa giận hùng hực, hoàn toàn không chứa nổi tỷ tỷ tiên nữ, chỉ có muội muội bánh bao.

Mà Phong Diệc Nhiên là người thông minh, nhìn ra được cục diện trước mắt.

Hấn tin tưởng cách tốt nhất để diệt trừ tình địch là dòi đi lực chú ý của hấn.

Vì khiến Trình Mặc không rảnh đến gần tiên nữ, hấn (Phong Diệc Nhiên) đành phải khiến hấn (Trình Mặc) bận đi làm phiên bánh bao.

Căn cứ vào tính cách keo kiệt có cừu tất báo của Trình Mặc, hấn biết làm thế nào để làm cho tình hình càng nảy lửa...

“Người ở cách vách có rất nhiều tiền.”

Triệu Xuân bận rộn dùng mười ngón xinh đẹp của mình đan lại, mà Triệu Lập Đông lại có vẻ mặt uể oải, vừa giúp ca ca nàng cạo lông chân vừa không ngừng than thở.

Nàng đã suy nghĩ cả ngày, bánh Ngọc Châu Bảo Nguyệt kia của nàng đã đi đâu mất rồi?

Thật sự vô lý, nàng chỉ tốn chút thời gian đuổi đi hai tên quý chán ghét kia thôi, tại sao vừa quay lại thì kiệt tác đã không cánh mà bay rồi?

Nàng suy nghĩ cả buổi chiều, rốt cuộc cũng đưa ra một kết luận.

Có trộm!

“Đông Đông, muội có nghe ta nói chuyện không vậy?”

“Cái gì?” Nàng lấy lại tinh thần, khó hiểu nhìn gương mặt đánh chút phấn mỏng của ca ca.

Nói thật ra thì ca ca nàng thực sự rất đẹp.

Tuy nàng có thể giống nhiều người khác mà thưởng thức, yêu thích vẻ đẹp của hắn nhưng không thể không suy nghĩ về tương lai cho hắn.

Nói chung vẫn không thể tiếp tục như vậy mãi được.

“Ta nói...” Triệu xuân dường như cố ý kéo dài giọng nói kiêu my “Người ở tạm bên cạnh dường như rất nhiều tiền, hôm nay đám tử muội Hạnh Hoa Lâu đều nói chuyện về điều này.”

Triệu Lập Đông nhún cao mày, nghĩ đến gương mặt Trình Mặc khiến người ta tức giận kia liền hừ một tiếng “Chuyện này hôm nay Xảo nhi đã nói cho muội rồi.”

Đúng đấy, đúng đấy, chính là có tiền mới có thể có gương mặt đáng ghét như vậy, tục không chịu nổi.

Nói không chừng những đồng tiền này đều là khi hắn làm người hầu trong cung, lén lấy từ ngân khố của lão hoàng đế đây.

“Còn nữa, nghe nói bọn họ là thái giám đó.” Khi Triệu Xuân nói điều này thì trên mặt rõ ràng mang theo một chút tiếc hận “Ta nói này! Người nam nhân ngồi trên ghế dựa cũng coi như là mỹ nhân ngang tài ngang sức với ta, đáng tiếc, hắn không biết trang điểm, phí phạm mà.”

Nghe nói như vậy, Triệu Lập Đông hoàn toàn há hốc mồm “Xuân, huynh điên à! Làm sao phải khen cái tên thái giám chết bầm bên cạnh, hắn đến cả một đầu ngón chân của huynh còn không bằng đấy?”

Nói thật, hai lần nàng gặp hắn đều bận tức giận, thật sự không chú ý tới diện mạo của hắn.

Lần sau mà có cơ hội, nàng nhất định phải nhìn thật kỹ.

Hắn dịu dàng cười “Muội là muội muội ta, đương nhiên sẽ thiên vị ta. Ài! Không biết có phải do liên quan đến thái giám hay không mà tên đó dù không dùng phấn thì trông cũng vô cùng trắng mịn nha.”

Những lời này thiếu chút nữa hù chết nàng, “Xuân! Cái đó rất đau đấy, huynh không cần thử đâu.”

Trời ơi, thái giám chết bầm bên cạnh mới chuyển đến được một ngày mà đã bắt đầu ảnh hưởng không tốt đến Xuân rồi.

Hắn phì cười nói: “Ta biết rồi, người ta chính là sợ đau mới không dám, bằng không nếu chuyện đó có thể làm trở nên xinh đẹp thì ta nhất định đi làm.”

Triệu Lập Đông vội vàng nói: “Nói không chừng tên thái giám chết bầm kia có phương pháp dưỡng nhan bí mật, không liên quan gì đến “chỗ đó” đâu.”

Lần này Triệu Xuân dường như đã vui trở lại “Nói cũng phải nha, tại sao ta lại không nghĩ tới chứ. Chao ôi, thật muốn biết quá.”

Vì hương khói Triệu gia, Triệu Lập Đông cực kỳ bất đắc dĩ nói “Yên tâm, nếu như có, muội nhất định sẽ thay huynh tìm hiểu.”

Hắn vui vẻ ôm nàng “Đông Đông, muội đối với ta thật tốt, ta thật quý muội, không nghĩ tới muội có thể vì ta mà đến cách vách làm việc.”

“Đến cách vách làm việc?” Từ lúc nào mà huynh ấy lại đưa ra kết luận như vậy, tại sao nàng không biết “Muội đâu có.”

“Muội không phải nói giúp ta tìm phương pháp dưỡng nhan bí mật sao? Muội không sang cách vách làm việc thì đâu có cơ hội.”

Mặt nàng lập tức sụp xuống “Không phải, muội chỉ nói sẽ cố gắng giúp huynh tìm, khác hẳn với việc trà trộn vào đây.”

“Vậy chẳng lẽ muội muốn tự ta đi sao?” Hắn dơ hai tay đẹp đẽ vừa được sơn móng tay ra, “Muội xem tay ta đi, giống như tay làm việc nặng sao?”

Triệu Lập Đông nhìn kỹ, “Không giống.”

Xem ra đây là cái giá phải trả khi nàng đáp ứng với phụ mẫu sẽ “giữ nhà” rồi, rốt cuộc nàng cũng không thể để khi phụ mẫu trở về lại phát hiện ca ca vì đẹp hơn mà không cần chỗ đó nữa!

“Vậy là được rồi.” Triệu Xuân hôn lên má nàng một cái “Ngoan, ta biết muội đối với ta tốt nhất mà.”

Ài, sang cách vách làm người ở? Vậy làm sao có thể chứ, nàng đã khiến tên thái giám chết bầm kia tức chết rồi, làm sao hắn có thể dùng nàng?

Hơn nữa, nàng cũng không thể bỏ lại tiệm bánh ngọt của mình không mà thềm quan tâm, chạy sang nhà bên cạnh chịu sự khinh bỉ đâu.

Làm sao bây giờ, rốt cuộc nàng nên làm cái gì đây?

Chú thích:

1. Trong núi không hổ, khi liền xưng vương: tục ngữ ví von không có nhân tài thì người bình thường liền đảm đương việc quan trọng.

2. Ý nói tính biết nghe lời của Phong Diệc Nhiên.